

sagt, at ogsaa han mente, den var overflødig, han vilde med sin eminente Evne til at forhandle med Kommunerne sagtens kunne klare sig uden Ekspropriationsbestemmelsen — forhaabentlig er denne Evne gaaet i Arv til den nye Forsvarsminister. Det ærede Medlem Hr. Pürschel mente, at den var overflødig af andre Grunde, og hævdede en juridisk Begrundelse for, at en anden Lov kunde træde i Stedet. Det er muligt, at det ærede Medlem har Ret, jeg er ikke tilstrækkelig Jurist til at skønne derover, men det er jo godt, at de to Parter er enige om, at Ekspropriationsbestemmelsen er ganske overflødig. Det er imidlertid ikke det, der interesserer os. Det, der har interesseret os i denne Lov, er Bevillingen, og naar vi ved Udsættelsen af den i Foraaret har kunnet bringe den frem til Forhandling paa Rigsdagen nu, er vi tilfredse dermed. Saa vil vi se, hvem der i det danske Folks nuværende økonomiske Tilstand vil finde det nødvendigt at binde Fremtiden til disse 40 Mill. Kr.

Den Politik, der har været ført i Løbet af de sidste 2 Aar, har nu været inde i en Krise, og Krisen har fortalt, hvad man i Forvejen vidste, nemlig at de to Partier savnede Evne til at lede Landet. De to Partiers Politik er brudt sammen. Hvis de ikke i disse Dage enes om at holde Regeringen oppe, vil dette kun være det synlige parlamentariske Bevis for Tilstaaelsen af, hvad alle ved. Det er forstaaeligt, at de Konservative ikke ønsker at give dette Bevis, og det er forstaaeligt, at de, saaledes som det ærede Medlem Hr. Pürschels Tale fra alle Sider er blevet forstaaet, agter at opretholde den nuværende Regering. Et utilfredsstillende Navn er endnu de to Parter imellem, og det kunde vel ordnes. Naar det ikke har kunnet ordnes endnu, beror det efter min Opfattelse paa en Fejlvurdering fra konservativ Side af Situationen. Det er fremstillet saaledes, at dette Ønske om et Skifte af Navn fra Venstres Side er blevet mødt med en Erklæring om, at saa vilde man gaa til Valg, og denne Erklæring har man altsaa fra konservativ Side taget som alvorlig. Men det har ikke været Alvor med Erklæringen, thi det vilde være et Misbrug af Opløsningsretten, hvis den højtærede Statsminister paa sin Person æskede en Folkeafgørelse gennem et Valg, naar det saa tydeligt er erkendt fra de to Partiers Side, at man ikke ønskede noget Valg nu. Begge Partier har erklæret, at de finder Valg uheldigt, og det vilde derfor

være et Misbrug af Opløsningsretten, hvis man paa Grundlag af Kravet om Forandring af et Navn vilde opløse Folketinget. Om et Ministerium, der har faaet en Afstemning imod sig, skal indgive sin Demissionsbegæring eller kan og bør opløse Folketinget, er nemlig en Sag, der ikke alene beror paa det faldne Ministerium, det er en Sag, som afhænger af hele den politiske Stilling og den personlige og politiske Styrke, der staaer bagved Opløsningskravet. En politisk Dagsorden, der fælder et Ministerium paa dets Politik, kan, hvis der ikke er noget regeringsdygtigt Flertal, begrunde Folketingets Opløsning, men en Strid om et Navn kan ikke gøre det. Derfor siger jeg, jeg betvivler ganske, at den højtærede Statsminister havde Styrke til at opløse Folketinget paa sin Person, naar det var bekendt, at der ikke i øvrigt var de to Partier synderligt imellem, og at de begge ansaa Valg for lidet ønskeligt for Landet. Thi hvad Lloyd George kan gøre, eller synes at kunne gøre, at æske en hel Nations Afgørelse af, om han skal staa ved Styret fremdeles, det kan den højtærede Statsminister ikke gøre. Man tænke sig det bebudet, at den højtærede Statsminister vilde rejse til Djursland for at appellere til Nationen om at samle sig om ham overfor alle de Modstandere, som fra alle Sider vendte sig imod ham, appellere til den, med den Paastand, at Tusinder af Venstrevælgere, Tusinder af konservative Vælgere og utalte Skarer af Vælgere udenfor Partierne samledes i Kravet om hans Person og i Vurderingen af hans Fortjenester i den vanskelige Krisetid! Jeg tror ikke, Perronerne vilde være overfyldt, naar Ministeren rejste til Djursland, og jeg tror, at en saadan Tale vilde blive mødt med Hovedrysten og med Smil og med den Udtalelse: Hvad gaar der dog af Manden? Nej, den højtærede Minister savner personlig Styrke og politisk Styrke til at fremtvinge en Opløsning paa Grundlag af et Personspørgsmaal, og derfor kunde sikkert Forholdet mellem de Konservative og Venstre vedrørende et Navn være ordnet paa en for de Konservative tilfredsstillende Maade, hvis de havde forstaaet dette.

Men nu har de indtil videre accepteret det ubehagelige Navn, de har altsaa troet paa et Valg, og et Valg har de af gode Grunde ikke ønsket. Ikke af snævre Partigrunde har de ikke ønsket det — thi jeg tror, at de Konservative har Ret, som mener, de i et Valg nu vilde have